

တက္ကသိုလ်နေပင်းဒေါင်

နဂါးနိုင်စား

စာစဉ် - ၆

အခန်း (၆၇)
ရှောင်လင်ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့

ဟူကျင်းအနေဖြင့်မူ သူ မတိုက်ခိုက်လိုချေ။ ရန်ရောင်တို့ လူသိုက်က
အချိန်မီ ကယ်တင်ရန် အရေးကြီးနေသည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် မတိုက်ခိုက်ချင်သော်လည်း မရချေ။ ချက်ချင်းပင် သူမ၏
လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ဖမ်းလိုက်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။ ကျောက်မိန့်
သည် သူ၏ လက်ကောက်ဝတ်များ ဖြုတ်နိုင်ရန်အတွက် ခါးကိုလှည့်ပြီး
ဘေးသို့ လျင်မြန်စွာ ရှောင်ထွက်လိုက်၏။

ဟူကျင်လည်း သူ၏ ကြိုးပမ်းချက် မအောင်မြင်ခဲ့သည် ကို များ စွာ
အံ့ဩသွားပြီး သူ၏ စိတ်ထဲတွင် လည်း ချီးကျူးလိုက်မိသည် ။

"ဒီ မိန်းကလေးရဲ့ သိုင်းပညာက သိပ်မဆိုးဘူးပဲ"

ထိုစဉ် ဟူကျင်းသည် ကျောက်မိန့်၏ လက်ကောက်ဝတ်သွေးကြော
ကို တစ်ချက် တောက်လိုက်သည် ။ ထိုအခါ ကျောက်မိန့်သည် သူမ၏
ဓားကို မကိုင်နိုင်တော့ဘဲ လွတ်ကျတော့မယောင် ဖြစ်သွား၏။ သို့သော်
ကျောက်မိန့်သည် လွတ်ကျခါနီး ဓားကို ရုတ်တရက် လွှဲ၍ ဟူကျင်းထံသို့
ပစ်လွှတ်လိုက်သည် ။

ဟူကျင်းသည် သူ၏ ခေါင်းကို ငုံ့လျက် လျှပ်တစ်ပြက် ရှောင်တိမ်းလို
က်ရသည် ။ ဓားနှစ်ချောင်းသည် ဟူကျင်းနောက်ဘက်ရှိ သစ်သားတိုင်

လုံးတွင် စိုက်ဝင်လျက် ရှိနေတော့သည်။ ။

ဟူကျင်းအနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူမ၏ သိုင်းပညာကို တုန်လှုပ်ခြင်း မဟုတ်ပေ။ သူမ၏ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းပုံကို တုန်လှုပ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ။

သူမ၏ သိုင်းပညာသည် များစွာ အဆင့်နိမ့်လှသည်။ ။ ရန်ရောင်တို့အား မိရန်ပင် အတော် ကြိုးစားရပေဦးမည်။ သို့သော် သူမ၏ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်မှာ မူ ရန်ရောင်တို့ ထက်ပင် သာကောင်း သာပေလိမ့်မည်။

အကယ်၍ သာ ဟူကျင်းအနေဖြင့် ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေခဲ့မိလျှင် ထိုဓားနှစ်လက်ကြောင့် အသက်ထွက်ရပေတော့မည်။

ကျောက်မိန့်သည် လက်ထဲတွင် ဓားမရှိတော့သည် နှင့် ချက်ချင်းပင် တိမ်လွှာဓားအတုကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ သူမသည် ဓားကို ဓားအိမ်မှ ဆွဲမထုတ်ချေ။ ဓားအိမ်ဖြင့်သာ တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် သူမသည် ဓားအိမ်ဖြင့် ရိုက်ပင်မရိုက်လိုက်ရတော့ချေ။

ဟူကျင်းက အားပြောင်းအားလွှဲ သိုင်းပညာဖြင့် သူမ၏ လက်ထဲမှာ ဓားအိမ်ကို လုယူလိုက်တော့သည်။ ။

ကျောက်မိန့်သည် သူ၏ အတိုက်အခိုက်ကို ချက်ချင်း ရပ်လိုက်ပြီး ဟူကျင်းအား ပြုံးထွေထွေဖြင့် မေးလိုက်သည်။ ။

"ကျန်းဟူကျင်း ... ရှင့်ရဲ့ ဒီပညာက ဘာပညာလဲ၊ အားပြောင်းအားလွှဲ သိုင်းပညာဆိုတာလား၊ ကျွန်မ အခုကြည့်တော့လဲ ဘာမှ အထင်ကြီးစရာ မရှိပါလား၊ ခစ် ... ခစ် ... ခစ် ... ခစ်"

ကျောက်မိန့်သည် သရော်ရယ်ကလေး ရယ်လိုက်သည်။ ။ ဟူကျင်းသည် မည်သည့် စကားကိုမျှ မပြော၊ သူ၏ ဘယ်ဘက်ကို ဖြန်ဖြေလိုက်သ

ည် ။ ပန်းပွင့်ကလေး တစ်ပွင့်သာတည်း။

"အို ..."

ကျောက်မိန့်သည် ကြောက်လန့်တကြား အာမေဍိတ်သံကလေး ထွက်သွားမိ၏။

သူမ၏ ခေါင်း၌ ပန်ဆင်ထားသော ပန်းကလေးသည် မည်သည့် နည်းဖြင့် ဟူကျင်း၏ လက်ထဲသို့ ရောက်သွားခဲ့ရသနည်း။ ကျောက်မိန့်အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားတော့သည် ။ အလင်းမာန်ဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ်ဆိုသည် မှာ တကယ်ပင် ကြောက်စရာကောင်းလှသော သိုင်းပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည် တကား။ သူမ၏ စိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်စွာ တွေးတောနေမိတော့သည် ။

"သူ ငါ့ခေါင်းက ပန်းကို ယူသွားတာတောင် ငါဘာမှ မသိလိုက်ဘူး၊ တကယ်လို့ သူကသာ ငါ့ကို သတ်ချင်ရင် ငါ့ရဲ့ နားထင်ကြောကို တစ်ချက်နှိပ်လိုက်ရုံနဲ့ ငါသေရတော့မှာပဲ"

သို့သော် သူမသည် သူမ၏ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစိတ်ကို လုံးဝမဖော်ပြချေ။ ဟန်မပျက်ပင် ပြုံးနေပေသေး၏။ ပရိယာယ်ကောင်းလွန်းသော မိန်းကလေးပါပေ။

"ရှင် ... ကျွန်မခေါင်းပေါ်က ပန်းကို လိုချင်ရင် ပြောရောပေါ့၊ ကျွန်မက မပေးချင်ပဲ နေပါ့မလား၊ ဒီလိုလုယူဖို့ မလိုပါဘူး"

ဟူကျင်းသည် သူမ၏ စကားကြောင့် အကြီးအကျယ် ရှက်သွားပြီး သူမ၏ ပန်းပွင့်ကို ပစ်ပေးလျက် လှည့်ထွက်လာခဲ့လေသည် ။

ထိုစဉ် ကျောက်မိန့်က စားပွဲနားတွင် မှီရပ်ရင်း အော်ပြောလိုက်သည်

"ကျန်းဟူကျင်း ရှင်သတ္တိရှိရဲ့ လား၊ သတ္တိရှိရင် ကျွန်မရှေ့ သုံးလှမ်း အထိ လျှောက်ခဲ့စမ်းပါ ကျွန်မအကြောင်း သိသွားမယ်"

သို့သော် ဟူကျင်းက အရေးမစိုက်ချေ။ ခပ်ပြီးပြီးဖြင့်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သေးသည်။ ။

"ကျုပ်အစကတည်းက သတ္တိရှိတဲ့ လူမှ မဟုတ်ပဲဗျာ၊ ခင်ဗျား ပြောချင်ရာပြောပါ၊ ကျုပ် ခံနိုင်ပါတယ်"

ဟူကျင်းသည် ကျောက်မိန်ကို လုံးဝအယုံအကြည်မရှိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် သူ့လမ်းသူ သွားရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ။

ကျောက်မိန်သည် သူမ၏ အကြံအစည် အောင်မြင်လိုက်သဖြင့် မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားရမှာ ဆွေးမြည့်ကြေကွဲသောအသံဖြင့် ထပ်မံပြောလာပြန်၏။

"တော်ပြီ တော်ပြီ၊ ဒီနေ့တော့ ကျွန်မအဖို့ လုံးလုံးရှုံးပြီ ဒီတော့ လူပြည်မှာ အသက်ရှင်နေလို့ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာ လဲ"

သူမသည် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို အဆင်သင့်ကိုင်ထားကာ ဟူကျင်းအား အောင်၍ ပြောလိုက်ပြန်သည်။ ။

"ကျန်းဟူကျင်း ရှင်နဲ့ တွေ့တာ ကျွန်မအဖို့ ဘာမှ အကျိုးမရှိဘူး၊ ကျေးဇူးလဲ ဘာမှ မရှိဘူး၊ သေသွားလဲ ရှင်ကျေးဇူးကို အမှတ်ရနေဖို့ မရှိဘူး"

ဟူကျင်းသည် ခေါင်းကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျောက်မိန်သည် ဓားမြှောင်နှင့် သူမ၏ ရင်ဝသို့ ထိုးစိုက်လိုက်သည် ကို တွေ့ရ၏။ ဟူကျင်းသည် ခနဲ ပြုံးပြီး၍ ...

"ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ကျုပ်က လူပါးဖြစ်သွားပြီ၊ ခင်ဗျားရဲ့ လှ

ည့်ကွက်ထဲတော့ ကျုပ် မဝင်တော့ပါဘူး" သူ၏ ရင်ဝသို့ ထိုးစိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် အားခနဲ တစ်ချက်အော်ကာ စားပွဲခုံဘေးသို့ လဲကျသွားလေ၏။

ဟူကျင်းသည် တကယ်ပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားတော့သည် ။ ကျောက်မိန့်ဆိုသည့် မိန်းကလေးသည် ဤမျှစိတ်ကြီးလိမ့်မည်ဟု သူမထင်ခဲ့ချေ။ သူ၏ စိတ်ထဲတွင် ထိုဓားသည် သူမ၏ နှလုံးသားကိုသာ မထိုးစိုက်မိပါက သူကယ်တင်ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယူဆလိုက်သည် ။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပင် သူမနားသို့ ကပ် လာပြီး ပခုံးကို ဆွဲလှည့်ကြည့်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ရုတ်တရက် ဟူကျင်းနင်းထားသော ကြမ်းခြေနင်းသည် အောက်သို့ကျွံဝင်သွားလျက် ဟူကျင်းသည် လည်း အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားတော့၏။ ဟူကျင်းသည် ရင်ထိတ်သွားသည် ။ ကျောက်မိန့်၏ လှည့်ကွက်အတွင်း ဝင်မိပြီကို ရုတ်တရက်သိလိုက်သည် ။ အောင်သို့ ကျွံလျှင်ကျွံခြင်း အင်္ကျီလက်စရှည်ဖြင့် စားပွဲခုံအစွန်းသို့ လှမ်းရိုက်လိုက်သည် ။ ထိုရိုက်ချက်သာ စားပွဲစွန်းကို ရိုက်မိလျှင် အားပြုစရာ ရသွားပြီး ဟူကျင်းအနေဖြင့် ချက်ချင်းခုန်တက်လာနိုင်သည် ။

သို့သော် ထိုအကွက်ကို ကျောက်မိန့်က မြင်ပြီးသားဖြစ်သည် ။ သူမသည် သူ့ကိုယ်သူ ဟန်ဆောင်ထိုးခြင်းသာ ဖြစ်ရာ ဟူကျင်းအင်္ကျီနှင့် ရိုက်လိုက်သည် နှင့် ဟူကျင်း၏ လက်ကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ရိုက်ချလိုက်တော့၏။ ထို့ကြောင့် ဟူကျင်းသည် ထောက်ခံအားကို ရယူနိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ ပြိုဆင်းသွားတော့သည် ။

သို့သော် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းပင် ဟူကျင်း၏ လက်ကောက်ဝတ်သည် မြွေတစ်ကောင် အလား လိမ်ပတ်လျက် ကျောက်မိန့်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆုတ်မိလိုက်တော့သည် ။ ကျောက်မိန့်၏

လက်ကိုအားပြုလျက် ခုန်တက်ရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း မအောင်မြင်တော့ချေ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ကျောက်မိန်သည် သူ့ထက်အများကြီး ပေါ့ပါးသောကြောင့် ပင်။

ထို့ကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံးအောက်သို့ ကျသွားရတော့သည် ။ အဖြစ်အ ပျက်မှာ အလွန် တိုတောင်းလှသော အချိန်ကလေးအတွင်း ဖြစ်ပွားခြင်းဖြစ်ရာ ဟူကျင်းအဖို့ အိပ်မက်မက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေမိတော့သည် ။

‘ဗြန်း’ ဟူသောမြည်သံနှင့် အတူ လျှို့ဝှက်ခြေနင်း ကြမ်းပေါက်သည်လည်း အလိုအလျောက် ပြန်ပိတ်သွားပေပြီ။

ဟူကျင်းသည် သူကျလာသော တွင်း၌ အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်သည် ။ အတော်နက်ကြောင်း သတိပြုမိလိုက်သည် ။ အလင်းရောင်မရရှိသဖြင့် မည်းမှောင်နေသည် ။

ဟူကျင်းသည် မြေကြီးပေါ်သို့ ရောက်သည် နှင့် အတွင်းအားထုတ်ကာ နံရံသို့ ဖိကပ်တွယ်တက်လိုက်သည် ။ သူသည် အိမ်မြှောင်သဖွယ်အပေါ်သို့ တွယ်တက်သွားသည် ။ ပြီးနောက် အံ့ဖုံးတံခါးကို လက်ဖြင့် ထိုးဖွင့်သည် ။ သူ၌ အားပြုစရာ လုံးဝမရှိသဖြင့် အံ့ဖုံးတံခါးကို မဖွင့်နိုင်တော့ချေ။ အားထုတ်လိုက်တိုင်း အောက်သို့ ပြုတ်ကျလာရတော့သည် ။

ကျောက်မိန်ကမူ တခပ်ခပ်ဖြင့် ရယ်မောလျက် ...

"သံချောင်းရှစ်ချောင်းနဲ့ ထိုးပြီးပိတ်ထားတဲ့ တံခါးကို ရှင်ဒီလိုအောက်က တွန်းဖွင့်လို့ ရမလား"

ဟူကျင်းသည် သူ၏ စကားကို လုံးဝ အယုံအကြည်မရှိ။ အလေးမထားတော့။ ကောက်ကျစ်လွန်းမှန်း သိသဖြင့် သူမကိုလည်း အရေးစိုက်

စကားမပြောတော့။

နံရံလေးဘက်စလုံးကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်လျက် လျှို့ဝှက်ခလုတ်ကို ရှာဖွေကြည့်နေ မိတော့သည်။ ။ အလို ... လက်စသတ်တော့ နံရံလေးဘက်စလုံး သံပြားတွေချည်းပါကလား။

ထိုစဉ် ကျောက်မိန့်က ...

"ကျန်းဟူကျင်း ရှင့်ရဲ့ အိမ်မြှောင်သိုင်းက တယ်ကောင်းပါကလား ဒီ နံရံတွေကို သံပြားတွေနဲ့ လုပ်ထားတာ၊ ဒီလောက် ပြောင်ချောနေတာ တောင် ရှင်က တွယ်ကပ်တတ်နိုင်သေးတယ်၊ ခစ် ... ခစ် ... ခစ်"

"ခင်ဗျားလဲ ကျုပ်နဲ့ အတူတူ ပိတ်မိနေတာပဲ၊ ဘာရယ်စရာရှိသလဲ"

ဟူကျင်းသည် ရုတ်တရက် စဉ်းစားမိလိုက်သည်။ ။

"ဒီမိန်းကလေးဟာ အင်မတန် ဉာဏ်များ တဲ့ မိန်းကလေး၊ တော်တော်ကြာ ငါ့အလစ်မှာ လျှို့ဝှက်အပေါက်ကနေ ထွက်ပြေးသွားရင် ငါ့မှာ လွတ်လမ်းမရှိ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်"

သို့နှင့် ဟူကျင်းသည် ကျောက်မိန့်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆွဲ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ကျောက်မိန့်သည် အလန့်တကြား အော်တော့သည်။ ။

"ရှင် ... ရှင် ... ဒါဘာလုပ်တာလဲ"

"ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဘာမှ မလုပ်ဘူး၊ စိတ်သာချ၊ ခင်ဗျား အသက် မသေချင်ရင်တော့ တံခါးကို မြန်မြန်ဖွင့်ပါ"

ထိုအခါကျမှ ကျောက်မိန့်သည် ရယ်မောနိုင်တော့သည်။ ။

"ရှင် ဘာမှ လောမနေနဲ့ ၊ ကျွန်မတို့ ဒီအထဲမှာ ငတ်မသေနိုင်ပါဘူး၊ သူတို့ ကျွန်မတို့ အပြင်မှာ ရှာမတွေ့ရင် ဒီထဲ လာကြည့်မှာ ပဲ၊ အဲဒီအခါ

ကျွန်မတို့ အပြင်ထွက်ရမှာ ပေါ့၊ အဲ ... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ကျွန်မအပြင် ထွက်သွားတယ်ထင်ပြီး လိုက်မရှာကြရင်တော့ ဒုက္ခပဲ"

"ခင်ဗျား အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ အပြင်ဘက်ကို ထွက်နိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ပေါက် ဘယ်မလဲ၊ အဲဒီအပေါက်ကို ပြ၊ မပြရင်တော့ ကျုပ်အဆိုးမဆိုနဲ့ "

"ဪ ... ရှင်ဟာ အတွေးအခေါ် တယ်ညံ့ပါကလား၊ ဒီထောင်ချောက်က ရန်သူကိုဖမ်းဖို့ လုပ်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်ရှင်၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆော့ကစားဖို့ လုပ်ထားတဲ့ ထောင်ချောက် မဟုတ်ဘူး ၊ ဘယ်မှာ လျှို့ဝှက်ပေါက် လုပ်ထားပါ့မလဲ"

"ကဲပါ ... ခင်ဗျားလဲ စကားပြောနေရတာ မောရောပေါ့၊ ကျုပ်တို့ ကျသွားတာ အပြင်လူ မသိဘဲ ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား မြန်မြန်ဖွင့်ခိုင်း လိုက်စမ်းပါ"

"ဟင့်အင်း ... သူတို့ သိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူတို့ အားလုံး အပြင်ထွက်သွားကြပြီ၊ နက်ဖြန်ကျမှ ပြန်လာကြမှာ ၊ ရှင်စိတ်အေးအေးထားပြီး ဒီမှာ ပဲ ကောင်းကောင်း အနားယူလိုက်ပါ၊ စောစောကပဲ ရှင်စားသောက်ထားတာပဲ၊ ချက်ချင်းတော့ ဆာမှာ မဟုတ်ပါဘူး"

ဟူကျင်း ဒေါသထွက်လာသည် ။ စိတ်လည်း အလွန်ပူလာသည် ။ သူတစ်ယောက်တည်း မည်မျှ အချိန်ကြာကြာ အကြောင်းမဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ထဲတွင် တွေးတောလိုက်၏။

"ငါကတော့ အကြောင်း မဟုတ်ဘူး ၊ ဘိုးဘိုးတို့ ရန်ရောင်တို့ ကတော့အကြောင်း ဖြစ်နေပြီ သူတို့ အသက်ဟာ အချိန်နဲ့ ဆက်ပြီး အရေးကြီးနေပြီ"

ထို့ကြောင့် ဟူကျင်းသည် ကျောက်မိန့်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို အနည်းငယ်ပို၍ ညှစ်လိုက်သည်။ ။

"ခင်ဗျား ... ကျုပ်ကို ချက်ချင်း ပြန်မလွှတ်ရင်တော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အရင်ဆုံးသတ်မှာပဲ"

ကျောက်မိန့်သည် ပြက်လုံးတစ်ခုကို ကြားသွားသည့် အလားတစ်ခုခန့် ရယ်မောနေတော့သည်။ ။ ပြီးမှ ...

"ရှင်က ကျွန်မကို သတ်မယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်မသာ သေရင် ရှင်က တစ်သက်လုံး ဒီထောင်ချောက်ထဲက ထွက်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ လွတ်ပါ ကျွန်မလက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဆွဲထားတာလဲ"

ဟူကျင်းသည် သူမ၏ စကားကြောင့် လက်ကို အလိုလိုလွှတ်ပေးလိုက်မိသည်။ ။

သူသည် နောက်သို့ ဆုတ်သွားလျက် နံရံတွင် မှီထိုင်လိုက်၏။ မည်မျှပင် သူဆုတ်ခွာ၍ ထိုင်သည် ဖြစ်စေ တွင်းမှာ ကျဉ်းမြောင်းလွန်းလှသဖြင့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နှစ်ပေလောက်သာ ကွာဝေးကြသည်။ ။

ကျောက်မိန့်၏ ကိုယ်သင်းနဲ့ကလေးသည် ဟူကျင်း၏ နှာညွန့်ကို ချူနေသဖြင့် ဟူကျင်းသည် အနေရအထိုင်ရကျပ်လျက်ရှိနေသည်။ ။ သူသည် ရုတ်ခြည်းမတ်တတ် ပြန်ရပ်လျက် ...

"ကျုပ်တို့ အလင်းမာန်ဂိုဏ်းက ခင်ဗျားတို့ နဲ့ ဘာအညှိုးရှိလို့ အခုလို လုပ်ကြံနေတာလဲ"

"ရှင် ... သိချင်ရင်တော့ ကျွန်မ အစအဆုံးပြောပြရမှာပေါ့ ... ထိုင်လေ ကျွန်မပြောပြမှာပေါ့"

ဟူကျင်း၏ ခေါင်းထဲတွင် အတွေးတစ်ခုဝင်လာသည်။ ။ သည် မိန်းက

လေးသည် အရိုးခံသဘောနဲ့ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြပါက ဟူကျင်းအနေဖြင့် သိလိုသည်။ ။ သို့သော် သည် မိန်းကလေးသည် အချိန်ဆွဲလိုခြင်းကြောင့် ပြောသည် ဆိုပါက အဖြစ်မှန်ကိုလည်း ပြောပြလိမ့်မည် မဟုတ်တော့။ ။ မဟုတ်မမှန်သည် များကို လုပ်ကြံလီဆယ်၍ သာ ပြောမည်မှာ သေချာလှသည်။ ။ ထိုအခါ မိမိတို့ ၏ ဂိုဏ်းသားများ လည်း အဆိပ်သင့်၍ သေကြရပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ဟူကျင်းက ...

"ကျုပ် မသိချင်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား လျှို့ဝှက်ပေါက်ကို ဖွင့်မလား မဖွင့်ဘူးလား ပြော"

"အပြင်မှာ လူမှ မရှိတာ၊ ကျွန်မအော်လို့ ဘာထူးမှာ လဲ၊ ဒီထောင်ချောက် ဘယ်လောက်လုံသလဲ ဆိုတာ ရှင်အသိပဲ၊ ကျွန်မအော်လဲ ဘာသံမှ အပြင်ကကြားမှာ မဟုတ်ဘူး "

ဟူကျင်းသည် ဒေါသထွက်လာသဖြင့် သူမ၏ အကြောကို ထိုးပိတ်လိုက်သည်။ ။ ကျောက်မိန်သည် ရှောင်တိမ်းရန် မစဉ်းစားနိုင်သေးခင်ပင် အကြောပိတ် ခံလိုက်ရတော့သည်။ ။

ဟူကျင်းသည် သူမ၏ လည်မျိုကို ညှစ်ကာ ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။ ။

"ဒီမှာ တွေ့လား၊ ကျုပ် အားနည်းနည်းပိုထုတ်လိုက်တာနဲ့ ခင်ဗျား အသက်ထွက်တော့မယ် ဆိုတာ သိလား"

ဟူကျင်းနှင့် ကျောက်မိန်တို့ သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အလွန်ပူးကပ်လျက် ရှိကြသဖြင့် တစ်ယောက်၏ ထွက်သက် ဝင်သက်သည် တစ်ယောက်ကို ရိုက်ခတ်လျက်ရှိကြသည်။ ။ ဟူကျင်းသည် ဤလိုအခြေအနေမျိုး၌ လုံးဝမနေတတ်သည့် အရှက်အကြောက်ကြီးသူ

ဖြစ်သဖြင့် သူမကို လွှတ်လိုက်ပြီး အနည်းငယ် ခွာရပ်လိုက်သည်။ ။

ကျောက်မိန့်သည် ရုတ်တရက် အိမ်နဲ့ ငိုကြွေးနေတော့သည်။ ။ ငိုရှိုက်ရင်းမှ ...

"ရှင် ... သိပ်ရက်စက်ပါလား၊ ရှင်က ယောက်ျား ကျွန်မက မိန်းကလေး၊ ရှင် ကျွန်မကို သက်သက် အနိုင်ကျင့်တာ သိလား၊ ရှင်ကျွန်မကို အနိုင်ကျင့်နေတာ"

ဟူကျင်းသည် ဒေါသထွက်လာသဖြင့် ပြန်အော်လိုက်၏။

"ခင်ဗျားကို ကျုပ်က အနိုင်ကျင့်တယ် ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကို ပြန်လွှတ်ပါလို့ ပြောနေတာ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုဘာဖြစ်လို့ မလွှတ်ရတာလဲ၊ လွှတ်ရင် ခင်ဗျားကို လက်ဖျားနဲ့ တောင် တို့ စရာ မလိုပါဘူး"

ကျောက်မိန့်က ငိုရှိုက်ရင်း ...

"ကျွန်မ လုပ်မပေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကဲ ... ရှင့်သဘောအတိုင်း ကျွန်မအော်ပြီး ခေါ်ပေးမယ်"

သူမသည် ရုတ်တရက် အသံကို မြှင့်ပြီး အော်ခေါ်လိုက်သည်။ ။

"ဟေး ... ဟေး အပြင်ကလူတွေ လာကြစမ်း၊ ငါအခု တွင်းထဲကျနေလို့ ငါ့ကို လာဖွင့်ပေးကြပါဦး"

သူမသည် ဆက်တိုက်ကျယ်လောင်စွာ အော်ခေါ်သော်လည်း အပြင်မှာ မည်သည့် လှုပ်ရှားသံကိုမျှ မကြားရချေ။

ကျောက်မိန့်သည် ငိုနေရာမှ ရုတ်တရက် ခပ်ခနဲ ရယ်လိုက်ပြန်လေသည်။ ။

"ကဲ ... ကျွန်မ မပြောဘူးလား၊ အခု ဘာထူးလာသလဲ"

"ခင်ဗျားဟာ အရှက်လဲ မရှိဘူး၊ အခု ငိုလိုက် အခု ရယ်လိုက်နဲ့ "

"ရှင်ကမှ တကယ်မရှက်တာ၊ ယောက်ျားရင့်မကြီး ဖြစ်လျက်သားနဲ့ အားနဲ့တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို အနိုင်ကျင့်ချင်တိုင်း ကျင့်နေတယ်"

"ဘာ ... ခင်ဗျားလား အားနဲ့တဲ့ မိန့်မသား ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားလောက် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များ တဲ့ မိန်းကလေးဟာ အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားကြီး ဆယ်ယောက်ထက်တောင် ပိုကြောက်စရာကောင်းသေးတယ်"

ကျောက်မိန့်သည် ခစ်ခနဲ ရယ်ပြန်သည် ။

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အခုလို ကျွန်မကို ချီးကျူးတဲ့ အတွက် ကျွန်မ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

ဟူကျင်းသည် အလွန်အကြံရ ခက်နေသည် ။ သူသည် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခု ချလိုက်သည် ။ အကြမ်းနည်း မသုံးလျှင် သူ့ကိုမည်သည့် နည်းနှင့်မျှ ပြန်လွှတ်ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း သိလိုက်သည် ။

ထို့ကြောင့် သူသည် ရုတ်တရက် ကျောက်မိန့်၏ ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းကို ပိတ်လိုက်သည် ။ ကျောက်မိန့်သည် အလွန်ကြောက်လန့်သွားသည် ။ ဟူကျင်းသည် သူ့ကို စော်ကားပြုကျင့်တော့မည်ဟု ထင်လိုက်မိသည် ။

"ရှင် ... ရှင် ... ဘာလုပ်ပြန်တာလဲ၊ လွှတ် ... လွှတ်"

"ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ပြန်လွှတ်မယ်ဆိုရင် ခေါင်းညိတ်ပါ"

သူမသည် ရုန်းရင်းကန်ရင်း ပြောလိုက်သည် ။

"ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းညိတ်ရမှာ လဲ"

ထိုစဉ် ဟူကျင်းသည် အရေးမစိုက်တော့ဘဲ သူမ၏ ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး အခြားလက် တစ်ဘက်က နှာခေါင်းကို ပိတ်လိုက်သည်။ ။

ထိုအခါ ကျောက်မိန့်သည် အသက်မရှူနိုင်တော့ပေ။ သူမသည် အလွန်ခေါင်းမာလှသော မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ ။ နောက်ဆုံး အသက်မရှူနိုင်သဖြင့် သတိသာ မေ့သွားသည်။ ။ ခေါင်းကတော့ တစ်ချက်မျှ မညိတ်ခဲ့ချေ။

ဟူကျင်းသည် သူ၏ လက်နှစ်ဘက်ကို လွှတ်ပြီးသည့် နောက် အချိန်အတန်ကြာမှ သတိပြန်ရလာသည်။ ။ သူမသည် ဟူကျင်းအပေါ် အခဲမကျေလှသဖြင့် မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်သည်။ ။ ထိုအခါ ဟူကျင်းက ...

"ဘယ်လိုလဲ တော်တော်လေး အရသာ တွေ့သွားပြီ မဟုတ်လား၊ အခု ကျုပ်ကို လွှတ်မလား မလွှတ်ဘူးလား ပြော"

ကျောက်မိန့်က ဒေါသဖြင့်ပင် ...

"ရှင်မကျေနပ်ရင် ကျွန်မကို သတ်ပစ်လိုက်၊ ကျွန်မအသေခံလိုက်မယ်၊ ရှင့်ကိုတော့ လွှတ်ကို မလွှတ်ဘူး"

ဟူကျင်းသည် သူ၏ တစ်သက်၌ ခေါင်းအမာဆုံး မိန်းကလေးကို တွေ့ရခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။ သူသည် အံ့ကို တစ်ချက်ကြိတ်လိုက်ရင်း ...

"ကျုပ် လူအများကြီးရဲ့ အသက်ကို ကယ်ဖို့ အတွက် ခင်ဗျားကို မညှာနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီတစ်ခါလဲ အကြမ်းနည်းပဲ သုံးရတော့မှာ ပဲ၊ ကျုပ်ကို လွှတ်မပေးချင်တဲ့ လူ ဒီလောက်တော့ ကြိတ်ခံပေတော့"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဟူကျင်းသည် သူမ၏ ဘယ်ဘက် ခြေထောက်ကို ဖမ်းဆွဲ၍ ဖိနပ်ကို ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ကျောက်မိန့်သည် အလွန်ကြော

က်သွားသည် ။ ဒေါသလည်း ထွက် လာလေသည် ။

"ခွေးကောင် ... နင် ဘာလုပ်တာလဲ"

ဟူကျင်းသည် သူမကို ဘာမျှ ပြန်၍ အဖြေမပေးတော့ချေ။ သူမ၏ ညာဘက်ဖိနပ်ကိုလည်း ချွတ်ပစ်လိုက်ပြန်သည် ။ ပြီးနောက် ခြေဖဝါးနှစ်ဘက်ကို လက်ဖြင့်ဆုပ်လျက် လက်ညှိုးက ခြေဖဝါးအလယ်တည့်တည့်ရှိ ‘ရံချွန်’ အကြောကို ထောက်လိုက်သည် ။

ထိုသို့ ထောက်လိုက်ပြီးသည် နှင့် မိမိ၏ နေစင်္ကြာအတွင်းအားကို ထုတ်၍ သွင်းလိုက် ပြန်ရတ်သိမ်းလိုက် စသည် ဖြင့် အသွားအပြန် လှည့်လည်နေအောင် လုပ်နေလိုက်သည် ။

ရံချွန်အကြောဆိုသည် မှာ အလွန်ယားစေသော အကြောဖြစ်၍ ဟူကျင်း၏ အတွင်းအားဖြင့် မွေလိုက်သောအခါ ကျောက်မိန်သည် မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ တခစ်ခစ် ရယ်မောနေမိတော့သည် ။ သူမသည် ရုန်းဖယ်ရန် ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း အကြောကို ထိုးပိတ်လိုက်သဖြင့် မရုန်းကန်နိုင်တော့ချေ။

ထိုရံချွန်အကြော၏ ယားယံခြင်းသည် ခေတ္တခဏ ဖြစ်ပါက စည်းစိမ်တစ်မျိုး ခံစားနိုင်သည် ဖြစ်သော်လည်း ဆက်တိုက် ခံစားလာရသည့် အခါမူ အလွန်အခံရခက်သော ဝေဒနာ တစ်မျိုး ဖြစ်လာတော့သည် ။

နောက်ဆုံးတွင် ကျောက်မိန်သည် ရယ်ရင်း ရယ်ရင်းမှ အလွန်အခံရခက်သည့် အဆင့်သို့ ရောက်ရှိပြီး ငိုရသည့် အဆင့်သို့ ရောက်လာတော့၏။

ဟူကျင်းသည် ဤကဲ့သို့ အနိုင်အထက် ပြုမူမှုများကို နှစ်သက်သည် မဟုတ်သော်လည်း မိမိ၏ ဂိုဏ်းသား အများ အပြား၏ အသက်ကို က

ယံဆယ်ရန်အတွက် စိတ်တင်း၍ ဆက်တိုက် ပြုလုပ်လိုက်ရာ ကျောက်မိ
န့်ခမျာ သူ၏ အသည်းနှလုံးများ သည် ပါးစပ်ထဲမှ ခုန်ထွက်တော့မယော
င် ဝေဒနာ အပြင်းအထန် ခံစားလိုက်ရတော့၏။ သူမသည် ဝေဒနာ ခံ
စားနေရင်းမှ အော်ဟစ်ဆဲဆို နေသေးသည် ။

"ခွေး ... ခွေးကောင်လေး၊ နင် ... နင် ... တစ်နေ့ကျရင် ငါ့အကြောင်း
သိရမယ်၊ တော်ပါပြီ၊ တော်ပါပြီ၊ တော်ပါတော့ ကျန်းဟူကျင်း၊ ဂိုဏ်းချုပ်
ကြီး လွှတ်ပါတော့"

"ခင်ဗျား ကျုပ်ကို လွှတ်မလား၊ မလွှတ်ဘူးလား ပြော"

ကျောက်မိန့်သည် ငိုရင်း ...

"လွှတ် ... လွှတ်ပါတော့မယ်၊ ကျွန်မ ခြေထောက်ကို လွှတ်ပါတော့"

ဟူကျင်းသည် စိတ်ချသွားပြီး ...

"စိတ်မရှိပါနဲ့ ဗျာ၊ ကျုပ်က လုပ်ချင်လွန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်လူ
တွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်စရာ ရှိနေလို့ ပါ"

သူမ၏ ခြေထောက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး အကြောကိုလည်း ဖြေ
ပေးလိုက်၏။ ကျောက်မိန့်သည် အသက်ကို ပြင်းထန်စွာ ရှူလိုက်ရင်း
ဟူကျင်းအား ဆဲဆိုလိုက်သည် ။

"ခွေးကောင်လေး ... ငါ့ဖိနပ်ကို ပြန်ဝတ်ပေး"

ဟူကျင်းသည် ဖိနပ်ကို ကိုင်၍ သူမ၏ ခြေဖဝါးကို လှမ်းဆုပ်လိုက်သ
ည် ။ ထိုအခါ ဟူကျင်း၏ အသွေးအသားများ သည် ရုတ်ခြည်းပူနွေးလာ
လျက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည် ။

စောစောတုန်းကမူ သူ၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် စိတ်ဇောသန်

နေသဖြင့် အတွေ့အထိ အာရုံကို သတိမထားမိချေ။ ယခုမူ သူမသည် စိတ်အေးလက်အေးဖြင့် ဖြူဖွေးနူးညံ့သော ခြေဖဝါး ကလေးများကို ကိုင်လိုက်မိသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာတော့သည်။

ကျောက်မိန်သည် လည်း ဟူကျင်းနည်းတူ ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ခြေထောက်ကို ရုတ်တရက် ပြန်ရပ်လိုက်မိသည်။ သူမ၏ မျက်နှာကလေးသည် လည်း ရှက်သွေးတက်လျက် ရဲရဲနီနေတော့သည်။ အမှောင်ထဲတွင် ဖြစ်သည် မို့ ဟူကျင်းအနေဖြင့် သတိမပြုမိလိုက်ချေ။

သူမသည် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် သူမ၏ ဖိနပ်ကို သူ့ဘာသာပြန်ဝတ်နေသည်။ ထိုသို့ ကိုယ်စီ ငြိမ်သက်နေကြသည့် အခိုက် သူမ၏ စိတ်ထဲတွင် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ခံစားချက်တစ်ခု ပေါ်လာသည်။

ထိုခံစားချက်ကား ... ဟူကျင်းက သူမ၏ ခြေဖဝါးကို ထပ်ကိုင်စေချင်သော စိတ်ဆန္ဒပင်တည်း။ ထိုစဉ် ဟူကျင်းက ...

"မြန်မြန်လုပ်လေ၊ ကျုပ် အပြင်ထွက်ချင် လာပြီ"

သူမသည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောတော့။ နံရံ တစ်နေရာတွင် လက်ချောင်းကလေးဖြင့် ခေါက်လိုက်သည်။ သူမသည် အချိန်းအချက် ပြုလုပ်ထားသည့် သင်္ကေတအတိုင်း ခေါက်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ခေါက်လိုက်သည် နှင့် အပေါ်မှ အဖုံးတံခါးဝ အလိုလိုပွင့်လာသည်။

ဟူကျင်းသည် အံ့သြဝမ်းသာသွားသည်။ ဤမျှ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု လည်း မထင်ခဲ့။

"ကဲ ... ကျုပ်တို့ ထွက်ကြစို့"

ကျောက်မိန်သည် ခေါင်းငုံ့လျက် ဘေးနားတွင် ရပ်ကာ ငြိမ်သက်နေ

သည် ။

ဟူကျင်းသည် မိန်းမသားတစ်ယောက်ဖြစ်သော သူမအပေါ် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မိခဲ့သည် တို့ ကို ပြန်လည်စဉ်းစားမိသဖြင့် များစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည် ။ ထို့ကြောင့် သူ၏ ကိုယ်ကို တစ်ချက် ကိုင်းညွတ်လိုက်ပြီး ...

"ကျောက်မိန် ... စောစောတုန်းက မတတ်သာလို့ လုပ်ခဲ့ရတဲ့ အပြုအမူတွေအတွက် ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်"

ကျောက်မိန်သည် သူမ၏ ကိုယ်ကို ချာခနဲလှည့်ကာ ဟူကျင်းကို ကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည် ။ သူမ၏ ပခုံးသည် တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် လှုပ်ရှားနေသည် ကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ငိုရှိုက်နေဟန် တူသည် ။

ဟူကျင်းသည် ယခုမှ ကျောက်မိန်၏ အလှအပကို ခံစားလိုက်မိသည် ။ စောစောကမူ သူမနှင့် ဉာဏ်ချင်းပြိုင် စိတ်မောနေရသဖြင့် သူမ၏ အလှအပများကို သတိမပြုမိခဲ့။ ယခုမူ ကြောရှင်းလှပသော ကိုယ်ခန္ဓာ၊ ဖြူဖွေးသေးသွယ်သော လည်တိုင်ကြော့ကြော့ကလေးကို တွေ့ရသောအခါ ကြင်နာသနားသည့် စိတ်များ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည် ။

ဟူကျင်းသည် တိုးညင်းသော လေသံကလေးဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည် ။

"ကျောက်မိန် ... ကျုပ် သွားတော့မယ်နော်၊ ကျုပ် ထပ်တောင်းပန်ခဲ့ပါတယ်"

ကျောက်မိန်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကလေးသည် တစ်ချက် လှုပ်ရှားသွားသည် ။ ဟူကျင်းက သူလှည့်လိုက်ပြီဟု ထင်လိုက်မိသည် ။ သို့သော် ကျောက်မိန်သည် သူ၏ ဦးခေါင်းကို အနည်းငယ်မျှပင် စောင်းငဲ့မကြည့်တော့ချေ။

ဟူကျင်းသည် အချိန်မဆွဲရဲတော့ဘဲ တွင်းထဲမှ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။ အခိုက်အတန့်အတွင်း ဟူကျင်း တုန်လှုပ်သွားရ၏။ အကြောင်းမှာ မွန်ဂို မြင်းတပ်တစ်တပ်သည် သူတို့ ၏ အလင်းမာန်ဂိုဏ်းသားများကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့မြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဟူကျင်း အလွန်စိတ်ပူနေသည်။ သူ၏ စိတ်ထဲတွင် လည်း ...

"ငါတို့ ဂိုဏ်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်တွေအားလုံး အဆိပ်သင့်နေတာ ဘယ်သူက ဦးဆောင်နိုင်တော့မှာ လဲ၊ ဒီမွန်ဂိုစစ်တပ်ကို ဘယ်လို ခုခံနိုင်တော့မှာ လဲ၊ ဒုက္ခပါပဲ"

သူသည် ဤသို့တွေးမိလေလေ သူ၏ အရှိန်ကို မြှင့်၍ ပြေးလေလေဖြင့် နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲ အနီးသို့ ရောက်သွားတော့သည်။ ။ ထိုစဉ် ကြည်လင်အောင်မြင်လှသော မိန်းကလေးအသံတစ်သံကို ဟူကျင်း ကြားလိုက်ရသည်။ ။

"ရွှေအလံအဖွဲ့ အရှေ့မြောက်ဘက်ကို တိုက်၊ ရေအလံအဖွဲ့က အနောက်တောင်ဘက်ကို တိုက်"

အသံရှင်ကား ရှောင်ချောင်းတည်း၊ သူမ၏ အမိန့်ပေးသံအတိုင်း အလင်းမာန် ဂိုဏ်းသားများ သည် တက်ညီလက်ညီ တိုက်ခိုက်လျက်ရှိနေကြသည်။ ။

မွန်ဂိုစစ်တပ်သည် ရှောင်ချောင်း၏ ဦးဆောင်တွန်းလှန်နေမှုကို မည်သို့မျှ ထိုးဖောက်ခြင်း မပြုနိုင်တော့သဖြင့် အလယ်ကောင်မှ ထိုင်နေကြသည့် ခေါင်းဆောင်ပိုင်းကို မည်သို့မျှ ဒုက္ခ မပေးနိုင်ကြတော့ချေ။

ကျန်းဟူကျင်းသည် သုံးလေးချက်မျှ ခုန်လိုက်သည့် အခါ သူတို့ ဂိုဏ်းသားများ ဘက်သို့ ရောက်သွားတော့၏။

အလင်းမာန်ဂိုဏ်းသားများ သည် သူတို့ ၏ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပြန်ရောက်လာသည် ကို တွေ့ရသောအခါ အလွန် အားတက်ဝမ်းသာသွားကြသဖြင့် မိုးကောင်းကင် ပွင့်ထွက်မတတ် အော်ဟစ်လျက် သြဘာသံပေးကာ မွန်ဂိုစစ်တပ်ကို တရကြမ်း ဝင်ရောက်ထိုးခုတ်ကြတော့သည်။ ။

ရန်ရောင်တို့ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းသည် သူ၏ အမိန့်အတိုင်း မြေပြင်တွင် ထိုင်လျက် ရှိနေကြပြီး ရှောင်ချောင်းသည် တောင်ကုန်းလေးတစ်ခုပေါ်တွင် ရပ်ကာ အလင်းမာန်ဂိုဏ်းကို ဦးဆောင်နေသည် ကို တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။ ။

ရှောင်ချောင်းသည် ဟူကျင်း ပြန်ရောက်လာသည် ကို တွေ့ရှိသောအခါ ဝမ်းသာအားရ လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

"အစ်ကိုလေး ... လာပါ ... လာပါ ... အစ်ကိုလေး အမိန့်တစ်ချက် ပေးလိုက်တာနဲ့ ဒီတပ်တွေ လန်သွားမှာ ပဲ"

ဟူကျင်းက ...

"မင်းပဲ ဆက်ပြီး ဦးဆောင်လိုက် ရှောင်ချောင်းရေ၊ ငါတပ်နောက်ပိုင်းကို သွားပြီး သူတို့ စစ်ဗိုလ်ကို သွားဖမ်းလိုက်ဦးမယ်၊ သူတို့ ကို နောက်ဆုတ်ဖို့ ဒါနဲ့ အကျပ်ကိုင်ရမယ်"

ထိုစဉ် ခရာသံတစ်ခုကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရပြီး မြင်းဆယ်စီးခန့် တိုက်ပွဲဖြစ်နေရာသို့ ဒုန်းစိုင်း စီးလာနေကြသည်။ ။

ဟူကျင်းကမူ အလွန် မျက်စိလျင်လှသည်။ ။ ထိုလူသိုက်ကို မြင်လိုက်ရသည် နှင့် မည်သူမည်ဝါတွေ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ပြီး ဖြစ်ပေသည်။ ။

ထိုသူများ သည် အခြားသူများ မဟုတ်ကြ။ ကျောက်မိန့်၏ ကိုယ်ရံ

တော် မုဆိုးများ ဖြစ်ကြသော လေးသမား ရှစ်ယောက်နှင့် သူတို့ ၏ အဖွဲ့
ဝင်များ သာတည်း။

ဟူကျင်း ရင်ပူသွားသည် ။ စိုးရိမ်စိတ်များ လည်း တရိပ်ရိပ် တက်
လာသည် ။ သူ၏ စိတ်တွင် တီးတိုးရေရွတ်ရင်း ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချ
လိုက်သည် ။

"ဒီလေးသမား ရှစ်ယောက်ရဲ့ လေးပညာက သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဒီရှ
စ်ယောက်သာ တို့ ကို ဝင်ပစ်ပြီ ဆိုရင်တော့ တို့ ဘက်က အထိနာတော့မ
ယ်၊ ကဲ ... ဒီတော့ ငါကလက်ဦးအောင် ရှင်းထားမှ ပဲ"

သို့သော် မုဆိုးရှစ်ယောက်ထဲမှ ခေါင်းဆောင်သည် အမိန့်စာချွန်လွှာ
တစ်ခုကို ကိုင်မြှောက်ရင်း အော်ဟစ်ပြောကြားလိုက်သည် ။

"အမိန့်တော်ပါတယ်၊ သခင်ကြီးရဲ့ အမိန့်တော်ပါတယ်၊ အားလုံးပြန်
ဆုတ်ကြ"

ထိုစကားကို ကြားလိုက်သည် နှင့် ချက်ချင်း မွန်ဂိုစစ်တပ်သည်
အမြီးကုပ်သွားသော ခွေးများ သဖွယ် ချက်ချင်း ဆုတ်ခွာသွားကြတော့
၏။

ဟူကျင်းနှင့် အလင်းမာန်ဂိုဏ်းသားများ သည် ဆုတ်ခွာသွားသော မွ
န်ဂိုစစ်သားများကို ငေးမောကြည့်နေခိုက် ကျောက်မိန့်၏ မုဆိုးတစ်
ယောက်သည် ဗန်းတစ်ခုကို ကိုင်၍ ဟူကျင်း ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည် ။
သူသည် ဦးညွှတ်အရိအသေပေးလိုက်ပြီး ...

"ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ သခင်မလေးက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကို လက်ဆောင်တ
စ်ခု ပေးလိုက်ပါတယ်"

ဟူကျင်းသည် ဗန်းပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ အလွန်လှပသေသ

ပ်လှသော အဝါရောင် ရွှေဘူးကလေးတစ်ဘူး တင်ထားသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

ဟူကျင်းသည် ကျောက်မိန့် မည်သည့် သဘောနှင့် ပေးပို့လိုက်သည်ကို လုံးဝ မခန့်မှန်းတတ်ချေ။ သို့သော်လည်း ဗန်းပေါ်မှ ဘူးကလေးကိုမူ လှမ်းယူလိုက်သည်။ ။ ထိုလေးသမားသည် နောက်ပြန် ခြေလှမ်းသုံးလှမ်း ဆုတ်သွားပြီးမှ သူ့လာလမ်းသို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာ သွားတော့၏။

ဟူကျင်းသည် ထွက်ခွာသွားသော လေးသမားမုဆိုး၏ ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်နေမိနေရာမှ ဘူးကလေးကို ရုတ်တရက် သတိရလာသဖြင့် ရှောင်ချောင်းအား လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ။ သူ၏ အရေးကြီးလှသော လုပ်ငန်းဖြစ်သည် ချင်ထင်းကျက်၊ ရန်ရောင်တို့ ကို အဆိပ်ဖြေ ကုသရန် ပြင်ဆင်လိုက်၏။ သူ၏ ရင်ဘတ်အတွင်းမှ ပန်းရှစ်ပွင့်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ထိုပန်းပွင့်တို့ ၏ ဝတ်ဆံများကို ထပ်မံထုတ်ယူလိုက်ကာ ရေဖြင့် ပွက်ပွက်ဆူအောင် ကျိုချက်လိုက်သည်။ ။ ထိုရေကို အဆိပ်သင့်သူအားလုံး ခေါင်းမူးဝေဒနာများ ပြေပျောက်သွားကြသည်။ ။ သို့သော် အဆိပ်၏ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များ ဖြစ်သည့် တစ်ကိုယ်လုံး အားအင်ကုန်ခန်းသည့် ဝေဒနာတစ်မျိုးကိုမူ ဆက်လက် ခံစားနေကြရသေးသည်။ ။

ကျန်းဟူကျင်းသည် စိတ်အေးသွားသဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။ ။

"ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ အစားအသောက်တွေကို သတိထားကြရမယ်၊ အစားအသောက်ထဲမှာ အဆိပ်ခတ်ထားရင် ကျုပ်တို့ မျက်စိနဲ့ ကတော့ သိကြမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကျောက်မိန့်လို မိန်းကလေးမျိုးက အင်မတန် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်များ တာ၊ ကျုပ်တို့ မြင်နိုင်တဲ့ အဆိပ်ကို အစားအစာတွေထဲမှာ ထည့်မထားတော့ဘူး၊ ရေကန်ထဲမှာ ပေါက်နေတဲ့ ပန်းရဲ့ အနံ့နဲ့

သူ့ရဲ့ တိမ်လွှာ ဓားအတုဆီက ထွက်လာတဲ့ အနံ့နှစ်ခု ပေါင်းလိုက်တဲ့ အခါမှ အဆိပ်တက်အောင် စိစဉ်ထားတာ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ အဆိပ်ကို မျက်စိနဲ့ ဘယ်မြင်နိုင်တော့မလဲ"

ချူထင်းသည် စိတ်မကောင်းသံဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဒါဆိုရင် ကျုပ်အပြစ်ပါပဲ၊ ကျုပ်စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဒီတိမ်လွှာဓားအတုကို ဆွဲထုတ်လိုက်မိလို့ ဒီလိုဖြစ်ကုန်ရတာပဲ"

ဟူကျင်းက နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။ ။

"ဒီအတွက်တော့ အစ်ကိုကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မနေပါနဲ့ ၊ ဒီဓားကို အစ်ကိုကြီးက ဆွဲမထုတ်ရင်လဲ ဒီမိန်းကလေးက ဒီပြင်တစ်ယောက်ကို လွှတ်ပြီး ဆွဲထုတ်ခိုင်းမှာ ပါ၊ သူက တမင်ကို စိစဉ်ထားတာပဲ"

ချူထင်းသည် တဖြည်းဖြည်း ဒေါသထွက်လာသဖြင့် ...

"ကဲ ... ကြာတယ်၊ တို့ ကိုသတ်ဖို့ ကြံတဲ့ အိမ်ကို မီးတိုက်ပစ်မယ်"

သူ၏ စကားမဆုံးမီပင် အဝေးမှ မီးခိုးလုံးကြီးများ တလိပ်လိပ် တက်လာသည် ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ။

ကျောက်မိန်သည် ချူထင်းထက် ဦးသွားချေပြီ။ ချူထင်းတို့ အလာကို ပင် မစောင့်တော့။ သူ့အိမ်ကို သူမီးရှို့ပစ်လိုက်ပြီ ဖြစ်၏။ အားလုံးသည် ကျောက်မိန်၏ ဉာဏ်ထက်မြက်ပုံ၊ ကြိုတင် တွေးခေါ်နိုင်ပုံတို့ ကို တွေ့ရသဖြင့် အလွန်အံ့ဩသွားကြပြီး စကားသံပင် ထွက်မလာနိုင်တော့ချေ။

ချူထင်းက ရန်ရောင်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောလိုက်သည်။ ။

"ရန်ရောင် ... မင်းရဲ့ စဉ်းစားတွေးခေါ်တတ်တဲ့ ဉာဏ်ကိုတော့ ငါဘယ်တော့မှ လိုက်လို့ မိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါအမြဲတမ်း အရှုံးပေးလိုက်ပါပြီ

ကွာ"

ရန်ရောင်က ပြုံးလျက် ပြောလိုက်သည်။ ။

"ငါကမင်းထက် သာတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ မင်းထင်နေလို့ ပါ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ မင်းက ငါ့ထက် ပိုတော်ပါတယ်"

ဟူကျင်းသည် သူ၏ နောင်တော်ကြီးများ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှစ်သိမ့်လျက် တလေးတစား ပြောနေကြပုံများကို ပြုံးရယ်ရင်း ကြည့်နေရာမှ အားလုံးကို သတိပေးလိုက်သည်။ ။

"ကဲ ... ကဲ ကံကြမ္မာက ကျုပ်တို့ ဘက်မှာ ရှိနေလို့ ဒီတစ်ပွဲမှာ ကျုပ်တို့ ဘက်က ဆယ့်လေးယောက်ပဲ ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်"

အခုရှေ့ခရီးကို ဆက်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် လမ်းခုလတ်တွင် စခန်းတစ်ထောက် ချကြရပြန်သည်။ ။ ထိုသို့ စခန်းချနေခိုက် ဟူကျင်း၏ တဲအတွင်းသို့ ရှောင်ချောင်းဝင် လာပြီး ဟူကျင်း၏ ဝေယျာဝစ္စကလေးများကို ကူညီဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ။ ဟူကျင်းက ...

"ရှောင်ချောင်း မင်း ဒီနေ့ သိပ်တော်တာပဲ၊ မင်းက ငါတို့ ဂိုဏ်းကို မင်းအတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီကာကွယ်ခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီလို ဝေယျာဝစ္စတွေ လုပ်ပေးရတဲ့ အလုပ်ကို ဒီကနေ့ကစပြီး မလုပ်ရတော့ဘူး"

ရှောင်ချောင်းသည် ဝမ်းသာကျေနပ်သော အပြုံးကလေးဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။ ။

"ဟင့် ... အင်း ... အစ်ကိုလေးကို ပြုစုတာက ကျွန်မဝမ်းသာလို့ ပါ၊ ဒီလိုပြုစုရတာကို အောက်တန်းကျတယ်၊ ဂုဏ်ငယ်တယ်လို့ မထင်မိပါဘူး"

ဟူကျင်းသည် သူ၏ မျက်နှာကို ရေဖြင့် ဆေးကြောနေလိုက်သည်။ ။

ရှောင်ချောင်းသည် ဟူကျင်း လုပ်ကိုင်နေသည် များကို စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုနေရာ ဟူကျင်းဆေးကြောပြီးသည် နှင့် ဟူကျင်းပေးအပ်ထားသော ရွှေဘူးကလေးကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။ သို့သော် သူမက သံသယရှိဟန်နှင့် ပြောလိုက်သည် ။

"အစ်ကိုလေး သတိထားနော်၊ ဘူးထဲမှာ ဘာတွေပါမှန်းမသိဘူး၊ အဆိပ်လက်နက်ပုန်းတွေ များ လား မသိဘူး"

ထိုအခါ ဟူကျင်းက ...

"အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ဆိုရင် တို့ တစ်တွေချည်း အလှည့်အဝတ် ခံလိုက်ကြရတာပဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ သတိထားမှ "

သူသည် ရွှေဘူးကလေးကို စားပွဲခုံတစ်ခုပေါ်တင်လိုက်ပြီး ရှောင်ချောင်းကို ခပ်ဝေးဝေးသို့ ဆွဲခေါ်သွားလျက် ငွေဒင်္ဂါးပြားတစ်ခုကို ထုတ်၍ ရွှေဘူးလေးကို ပစ်ထည့်လိုက်သည် ။ ‘ထန်’ ခနဲ မြည်သွားပြီး ငွေဒင်္ဂါးပြားကလေးက ရွှေဘူး၏ အဖုံးကို ထိမှန်သွားသဖြင့် အဖုံးပွင့်သွားသည် ။ မည်သည့် အဆိပ်လက်နက်မျှ ထွက်မလာချေ။ မည်သည့် ထူးခြားချက်မျှလည်း မတွေ့ရချေ။

ဟူကျင်းသည် အနားသို့ သွားကြည့်လိုက်သောအခါမူ ရွှေဘူးကလေး ထဲတွင် ပန်းပွင့်ကလေး တစ်ပွင့် ရှိနေသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ ထိုပန်းကလေးသည် ဂေဟာကြီးအတွင်း၌ ဟူကျင်းက ကျောက်မိန်သည် မည်သည့် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဤသို့ပေးပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်မည်ကို လုံးဝ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေသဖြင့် တွေ့ဝေငေးမောသွားမိသည် ။

ရှောင်ချောင်းကမူ ပြုံးရယ်လျက်ဖြင့် ဟူကျင်းအား ပြောလိုက်သည်

"အစ်ကိုလေး ... ဒီကျောက်မိန့်ဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ အစ်ကိုလေးအပေါ် သိပ်ဂရုစိုက်တာပဲနော်၊ ဒီပန်းပွင့်လေး တစ်ပွင့်တည်းကိုတောင် တကူးတက အပင်ပန်းခံပြီး လူလွှတ်ပို့ခိုင်းသေးတယ်"

ဟူကျင်းသည် ရုတ်တရက်ပင် ပြောလိုက်သည်။ ။

"ပန်းဆိုတာ မိန်းကလေးတွေမှ ပန်ရတဲ့ ပစ္စည်းပဲ၊ ဘယ့်နှယ် ငါ့လို ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်ကို လာပေးရတယ်လို့ ငါကဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ မင်းယူပြီး ပန်လိုက်"

ရှောင်ချောင်းသည် ခေါင်းကလေးတစ်ခါခါ လက်ကလေး တစ်ကာကာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟာ အစ်ကိုလေးကလဲ ဒီလိုဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အစ်ကိုလေးက ဟိုက မေတ္တာစေတနာထားပြီး ပေးလိုက်တဲ့ ဟာကို ကျွန်မ လက်မခံရဲပါဘူး"

ထိုပန်းပွင့်ကလေးသည် တန်ဖိုးနည်းလှသည် မဟုတ်ချေ။ သဘာဝပန်းပွင့် မဟုတ်ချေ။ ကတ္တီပါပိတ်တွင် ပုလဲလုံးကလေးများ သီလျက် ပြုလုပ်ထားသော ပန်းကလေးဖြစ်သည်။ ။

ဟူကျင်းသည် ပန်းပွင့်ကလေးကိုကိုင်၍ 'ရော့' ဟု ပြောပြီး ပစ်စိုက်လိုက်ရာ ရှောင်ချောင်း၏ ဆံပင်ကြားတွင် ထိုးစိုက်သွားလေတော့သည်။ ။ ရှောင်ချောင်းသည် ထိုပန်းပွင့်ကလေးကို ပြန်ဖြုတ်ရန် လက်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ။

ရှောင်ချောင်းသည် ပါးကလေးနှစ်ဘက် နီရဲလျက် ခေါင်းငုံ့ထားရင်း မှ ...

"ကျွန်မက လိုချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သခင်မလေး ရန်ဝေတွေ့သွားရင် စိတ်ဆိုးနေမှာ စိုးရိမ်လို့ ပါ"

"မင်း ဒီနေ့ ငါတို့ ဂိုဏ်းအတွက် ဒီလောက်တောင် အကျိုးပြုခဲ့တာပဲ၊ မင်းကို ရန်ဝေ မယုံသင်္ကာဖြစ်စရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ ကဲ ... ယူသွားပေ တော့"

ထိုမှ ရှေ့ခရီးသို့ ဆက်ကြရပြန်သည်။ ။

ဟူကျင်းတို့ လူသိုက်သည် လမ်းခရီးတစ်လျှောက်လုံး၌ ကျောက်မိန့် အကြောင်းသာ ပြောဆိုလာမိကြသည်။ ။ သို့သော် ကျောက်မိန့်၏ ဇစ်မြစ် အခြေအနေကိုမူ မည်သူတစ်ယောက်မျှ သိမထားကြချေ။ ။ ဤသို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်း တည်ရှိရာ ရှောင်ဆက်တော် သို့ ရောက်ရှိလာကြတော့သည်။ ။ ဟူကျင်းသည် သူ၏ နာမည်ဖြင့် ရေး ထားသော စာတစ်စောင်ကို လူလွှတ်၍ ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်းသို့ ကြို တင်ပေးပို့ခိုင်းလိုက်သည်။ ။

ဟူကျင်းသည် ရှောင်လင်ကျောင်းသို့ မဝင်မီ အစီအစဉ်တစ်ခု ပြင်ဆင်ရေးဆွဲထားရသည်။ ။ သူ့အနေဖြင့် ရှောင်လင်ကျောင်းတော်နှင့် မတိုက် ခိုက်လို။ သို့သော် ရှောင်လင်ကျောင်းက တိုက်ခိုက်လာလျှင် မည်သို့ခုခံရ ပါမည်နည်း၊ ထို့ကြောင့် ဤအစီအစဉ်ကို ရေးဆွဲထားခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဟူကျင်း၏ အစီအစဉ်အရ အလံငါးဖွဲ့နှင့် ဘိုးဘိုးချင်ထင်းကျက်တို့ လူအားလုံးသည် တောင်ပေါ်သို့ ရှူခင်းများကို လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည့် ခရီးသည် များ အဖြစ် ဟန်ဆောင်ခိုင်း လိုက်ပြီး လူများကို ဖြန့်ထား လိုက်သည်။ ။ မိမိ၏ လေချွန်သံ ကြားသည့် အခါမှ ရှောင်လင်ကျောင်းထဲ သို့ ဝင်ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ။

ထိုစဉ် ကြိုတင်စာပေးခိုင်းလိုက်သည့် ဂိုဏ်းသားသည် အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာဖြင့် ပြန်ပြေးထွက်လာသည် ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ။ ထိုသူသည် ဟူကျင်းကို အရိုအသေပေးပြီး အခြေအနေကို တင်ပြသတင်းပို့သည်။ ။

ရှောင်လင်ကျောင်းတိုက်တွင် လူဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိတော့ ဟူသည့် သတင်းပင်တည်း။

ဟူကျင်းတို့ အလွန်အံ့ဩသွားကြသည် ။ အမှန်တကယ်အားဖြင့်လည်း လူအရိပ်အယောင် တစ်ခုမျှ မတွေ့ကြရတော့။ ကျောင်းတိုက်အားလုံး ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေချေပြီ။

သူတို့ အားလုံးသည် တားမာအဆောင်သို့ သွားကြည့်ကြသည် ။ တစ်ယောက်မျှမရှိ ကျမ်းစာအုပ်များ သိမ်းဆည်းထားသော ပိဋိကတ်တိုက်တွင် လည်း မည်သည့် ပစ္စည်းမျှမရှိတော့။ လော်ဟန့်အဆောင်တွင် လည်း လက်နက်များ လုံးဝမတွေ့ရတော့ အားလုံးဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေလေပြီ။

ဟူကျင်းတို့ သည် သည် အဖြစ်အပျက်မျိုးကို လုံးဝမျှော်လင့်ထားကြသည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ပင် သူတို့ ၏ ဂိုဏ်းသားများကို ရုပ်ဖျက်၍ တပ်ဖြန့်ထားခဲ့ကြသေးသည် မဟုတ်ပါလား၊ ယခုမှ လုံးဝမျှော်လင့်သည့် အဖြစ်အပျက်များကို တွေ့လိုက်ရသောအခါတစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ငေးကြောင်ကြည့်နေမိကြတော့သည် ။

ရှောင်လင်ဂိုဏ်းကြီးမှာ ဤကမ္ဘာလောကအတွင်းမှ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားသယောင် ထင်မှတ်နေကြရတော့သည် ။

ထိုစဉ် ... ဟူကျင်းသည် ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသော အမှုအရာဖြင့် တားမာဘုရားကျောင်းဆောင်၏ အရှေ့ဘက်ကွင်းပြင်ကြီးဆီသို့ ပြေးထွက်သွားသည် ။ သူသည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ ပင်စည်၌ လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် ခုတ်ထစ်ထားသော အရာတစ်ခုကို တွေ့လိုက်မိသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည် ။

ထိုအခါ သူတို့ ၏ ဘေးပတ်လည်ကို သေချာစွာ လေ့လာစစ်ဆေးလို

က်သောအခါ မာကျောသော ကြမ်းခင်းကျောက်ပေါ်တွင်
ခြေရာပါးပါးများကို တွေ့ရသည့် အပြင် ဓားဖြင့် ခုတ်ထစ်မိထားသောအ
ရာများ အခြားလက်နက်မျိုးစုံတို့ ဖြင့် ခုတ်ထစ်မိထားသော အရာများကို
တွေ့ကြရပြန်သည်။ ။

ချူထင်းက ရန်ရှောင်အား လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ။ အဖြစ်များ သည်
ထူးဆန်းလှပြီး တော်တော်လေး ဦးနှောက်ဉာဏ်သုံး၍ စဉ်းစားရမည့်
ကိစ္စ မဟုတ်ပါလား။ ။ ထို့ကြောင့် ရန်ရှောင်အား မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်
။

"ရန်ရှောင် ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

ထိုအခါ ရန်ရှောင်က ...

"ဒါကသိပ်ရှင်းပါတယ်ကွာ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးရက်လောက်က ရှောင်
လင်ကျောင်းတိုက်ထဲမှာ အပြင်းအထန်ဆုံး တိုက်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ ဖြစ်ခဲ့ရ
မယ်၊ ဒါကသေချာတယ် ဒါပေမဲ့ ရှောင်လင်ဂိုဏ်းကြီး တစ်ခုလုံး သုတ်
သင်ပစ်ခံရတယ် မခံရဘူးဆိုတာတော့ ငါလည်း အသေအချာ မပြောနိုင်
ဘူး"

ဖန်ဟိုဆန်းကလည်း သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ဝင်မေးသည်။ ။

"တကယ်လို့ မင်းပြောသလို ဟုတ်တယ်ဆိုရင် ဘယ်သူတွေ လာတို
က်သွားတာလဲ သူတောင်းစားဂိုဏ်းက အင်အားကြီးတာ မှန်ပေမယ့်
ရှောင်လင်ဂိုဏ်းကို မျိုးပြုတ်သွားအောင်တော့ မတိုက်ခိုက်နိုင်ပါဘူး၊ ဒီ
သိုင်းလောကမှာ ငါတို့ အလင်းမာန်ဂိုဏ်းက လွဲရင် ဘယ်ဂိုဏ်းမှ ဒီလို
အင်အားမျိုးမရှိဘူး"

ထိုစဉ် ရန်ရှောင်သည် 'ဟာ' ခနဲ တစ်ချက်အော်လိုက်ပြီး ...

"ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ကျုပ်တို့ တားမာဘုရားကျောင်းဆောင်ထဲကို ပြန်ဝင်ကြည့်ကြရအောင်"

ဟူကျင်းသည် ရန်ရှောင်၏ သဘောသဘာဝကို သိသည် ။ အလွန်အရေးကြီးသော အချက်တစ်ချက်ကို ရန်ရှောင် စဉ်းစားမိခြင်းဖြစ်မည်ဟု ရိပ်မိသဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။

"ကောင်းပြီ ဝင်ကြည့်ကြစို့"

အားလုံး တားမာဘုရားကျောင်းဆောင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြသည် ။ ထိုကျောင်းဆောင်ရှိ ဘုရားဆင်းတုတော်ကြီးသည် တံခါးဝသို့ မျက်နှာမမူဘဲ နံရံဘက်သို့ နောက်ပြန်ပြီး မျက်နှာမူရာဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်ကြသည် ။ ထိုအခါ ဆင်းတုတော်ကြီး၏ ကိုယ်ပေါ်တွင်

"ရှောင်လင်ဂိုဏ်းကို ဖြိုပြီးရင် ဟူတန်းဂိုဏ်းကို ဖြိုမယ်၊ ငါတို့ အလင်းမာန်ဂိုဏ်းသာ သိုင်းလောကမှာ ထိပ်သီး"

ချူထင်းက မေးလိုက်သည် ။

"ဟေ့ ... ရန်ရှောင်၊ ဒီဆင်းတုတော်ကြီးပေါ်မှာ စာရေးသားတယ်ဆိုတာ မင်းဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ"

ရန်ရှောင်က ...

"ငါကသေသေချာချာ သိတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီဆင်းတုတော်ရုပ်ကြီးဟာ ထုံးစံအတိုင်း ရှေ့ဘက်မလှည့်ဘဲ၊ နောက်ဘက်လှည့်နေတော့ ငါက မယုံသင်္ကာ ဖြစ်ခဲ့တာပါ၊နောက်တော့ ရှောင်လင်ဂိုဏ်းထဲမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့ပြီဆိုတာ သိရတော့ ဒီဆင်းတုတော်ရုပ် နောက်ဘက်လှည့်နေတာနဲ့ ဆက်စပ်ရမယ်လို့ တွေးမိပြီး ဒီကိုလာကြည့်တာပါ"

ဖန်ဟိုဆန့်က ...

"ဒါပေမဲ့ ဒီမှာ တစ်ချက်မရှင်းဘူးကွ၊ ဒီကို လာတိုက်သွားတဲ့ လူတွေဟာ တို့ အလင်းမာန်ဂိုဏ်းကြီးကို ပုံချချင်လို့ စာရေးထားပြီးမှ ဒီစာကိုမမြင်အောင် ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းတုတော်ကြီး နောက်ဘက်ပြန်လှည့်ထားခဲ့ရတာလဲ"

ထိုအမေးကိုမူ ရန်ရောင် ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်။ ဤအချက်ကို သူမတွေ့မိခဲ့။ ထို့ကြောင့် သူသည် လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ ။ ပြီးမှ ...

"ငါ့စိတ်အထင်တော့ ဒီဆင်းတုတော်လှည့်တဲ့ လူဟာ တခြားလူတစ်ယောက်ဖြစ်ရမယ်၊ ဒီလူဟာ ငါတို့ အလင်းမာန်ဂိုဏ်းကို တိတ်တဆိတ် အကူအညီပေးနေတဲ့ ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်"

ထိုစဉ် ဟူကျင်းသည် ရုတ်တရက် အော်လိုက်သည်။ ။

"ဟာ ... ဒီစာကိုကြည့်စမ်း၊ စာထဲမှာ ရေးထားတယ်၊ ရှောင်လင်ဂိုဏ်းကို ဖြိုပြီးရင် ဟူတန်းဂိုဏ်းကို ဖြိုမယ်၊ ဟုတ်လား၊ အခုဆို ဟူတန်းဂိုဏ်းတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီနဲ့ တူတယ်"

ထိုစဉ် ဝေရိက ...

"ဒါဆိုရင် မဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ အခုချက်ချင်း ဟူတန်းဂိုဏ်းကို ကူညီမှ ဖြစ်မယ်ဗျို့၊ ဒါမှ ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းကို မတရားသက်သက် နာမည်ဖျက်တဲ့ ခွေးကောင်တွေ ဘယ်သူဆိုတာ သိရတော့မှာပဲ"

ချင်ထင်းကျက်က ဝင်ရောက်အကြံပေးသည်။ ။

"အခု အချိန်ဆွဲနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ချက်ချင်းဆို ချက်ချင်းသွားကြမှ ဒီလူဆိုးတွေကို ကျုပ်တို့ မိမယ်၊ ဒီကောင်တွေ ကျုပ်တို့ ထက် သုံးရက်စောပြီး ထွက်သွားကြပြီ"

ဟူကျင်းသည် သူ၏ ဆရာဘိုးဘိုး ကျန်းဆန်းဖုန်းအတွက် အလွန်စိုးရိမ်ပူပန်နေမိသည်။ ။ ချို့ရွှင်ချောင်းတို့ ဟူတန်းတောင်သို့ ပြန်ရောက်ပြီလား မသိနိုင်၊ အကယ်၍ မရောက်သေးဘဲ တောင်ပေါ်တွင် ဆရာဘိုးဘိုးတစ်ယောက်တည်း ရှိခဲ့လျှင်တော့ အခြေအနေ အလွန် ဆိုးရွားပေတော့မည်။ ဟူကျင်းသည် ချက်ချင်းပင် အမိန့်ထုတ် လိုက်လေသည်။ ။

"နောင်တော်ကြီးတို့ ဒီကိစ္စဟာ အလွန်အရေးကြီးလှပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်နဲ့ ဝေရီ ဟူတန်းတောင်ကို အရင်သွားနှင့် မယ်၊ ကျန်တဲ့ လူတွေ နောက်ကနေ အမြန်ဆုံးလိုက်ခဲ့ကြပါ၊ အားလုံး လိုက်နိုင်အောင် ရန်ရောင်နှင့် ဘိုးဘိုးတို့ က စီစဉ်လိုက်ပါ။"

သူ့စကားဆုံးသည် နှင့် ဟူကျင်းနှင့် ဝေရီတို့ ဘုရားကျောင်းထဲတွင် မရှိကြတော့ချေ။ ကိုယ်ဖော့သိုင်းပညာတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်သာ အထူးချွန်ဆုံးဖြစ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးသည် မနားမနေ ဆက်တိုက်ပြေးလွှား လာကြသည်။ ။ အချိန်ကြာမြင့်လာသော အခါဝေရီသည် ဟူကျင်းလောက် အတွင်းအားမပြည့်ဝသဖြင့် ဟူကျင်းကို လိုက်မမီအောင် ဖြစ်လာသည်။ ။

ဟူကျင်းသည် နောက်ထပ်တစ်ရက်တိတိ ခရီးဆက်ရဦးမည်ကိုသိသည်။ ။ ယခုအတိုင်း ဆက်ပြေးပါက ဝေရီခမျာ အမောဆိုသွားနိုင်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် သူသည် မြင်းနှစ်ကောင်ကို ဝယ်၍ ဟူတန်းတောင်သို့ သူ၏ တစ်သက်တာ၌ အလျင်အမြန်ဆုံးသော နှုန်းဖြင့် ခရီးနှင်လျက် ရှိနေချေပြီ။

